

Dilluns

Una multinacional dels sentiments

Pere Cornellas

L'estiu amb què ens ha obsequiat el Barça és per a no oblidar-lo. El desvaïllament produït amb el cessament fulminant de Johan Cruyff va iniciar una enfollida sèrie d'esdeveniments que va confirmar, una vegada més, el nivell intel·lectual més aviat raquític de la directiva blaugrana i, el que és pitjor, el seu poder omnímode.

Un bon dia, Núñez va decidir renovar Cruyff. Es tractava, pel que sembla, d'aplicar el seny i no la rauxa. Uns quants dies més tard, però, Núñez canviava radicalment d'opinió i acomiadava el seu entrenador sota el curiós pretext que no li havia presentat una planificació de futur –curiós, efectivament, perquè si la cosa fos certa, voldria dir que abans l'havien renovat sense preocupar-se d'aquesta qüestió–. I començava el melodrama. En comptes de citar Cruyff al despatx del president –com s'acostuma a actuar en aquests casos–, Gaspard apareixia inesperadament als vestidors de l'estadi i, davant d'altres persones, iniciava el guirigall. Al vespre, una patètica roda de premsa de Núñez i, després, una llarga aparició de Gaspard a TV3 convertien Cruyff en la personificació dels inferns.

Mentrestant, la directiva no s'estava pas parada i fitxava Bobby Robson, un entrenador de més de seixanta anys, per construir un equip de futur. Tot seguit, començava la cacera dels millors jugadors a qualsevol preu. Contactaren amb Vítor Baia, el porter portuguès, però, per prudència, també ho feren amb Koepke, el porter alemany, que va venir a Barcelona, va passar, si no recordo malament, les proves mèdiques i es va posar, això sí, la samarreta de l'equip. Després, lligat definitivament Vítor Baia, Koepke va desaparèixer del mapa. Mentre Amunike anava i venia, Gaspard va anar-se'n fins als Mundials i, salvant portes i obstacles, se'n va endur Ronaldo. Alhora, perquè tot passava a la velocitat del llamp, Núñez recuperava Stoichkov, el seu fill adoptiu, i es preocupava de fer fora Jordi, per netejar el club de la nissaga dels Cruyff. D'altra banda, i durant tot l'agost, ens vam imaginar Nadal i Prosinecki a tot arreu, però de moment encara són aquí. Finalment, semblà que la bogeria dels fitxatges –perquè havien arribat també Luis Enrique, Blanc, Giovanni i Pizzi– s'havia acabat, però, inesperadament, apareixia Couto, i així arribàvem als quatre centrals: Abelardo, Couto, Nadal i Popescu.

La imatge del club no estava prou malparada. Cruyff envia Núñez a judici i Pulido és a prop de l'atac de cor davant els catastròfics resultats de la gespa del Camp Nou el dia del Barça-Espanyol, lamentablement transmès per televisió.

Diuen que la llei Bosman ha obligat a replanjar-se l'organització esportiva dels equips per a fer-los més competitius i que això els porta, lògicament, a fitxar més estrangers. Però tot té un límit, em sembla. El Barça actual té *nou estrangers* i sovint juguen la majoria. És una total desnaturalització del club, que produeix un trist contrast quan es recorden els noms habituals de la temporada passada. Amb els reforços convenients, ¿no hauria estat un equip de futur el que formaven –junt amb la resta de jugadors– Ferrer, Sergi, Guardiola, Amor, De la Peña, Celades, Roger, Òscar, Jordi...? A Jordi, l'han enviat al Manchester, en una llastimosa operació que Robson ha volgut fer-nos creure que ha estat motivada només per raons tàctiques o tècniques. I Celades, Roger i Òscar, que encara són aquí, no sabem ben bé on són. El Barça s'ha convertit, com deia Gaspard, en una multinacional dels sentiments. Però aquesta és una expressió sense sentit, perquè les multinacionals no tenen sentiments.

Ara bé, alguns dels jugadors fitxats són grans estrelles, individualitats d'una exquisida qualitat. Quan escric aquest article, no han tingut necessitat de jugar bé ni un sol partit per guanyar-ho pràcticament tot: el Gamper, la Supercopa, els primers partits de Lliga i l'anada dels setzens de la Recopa. Per què preocupar-nos, doncs?